

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

El pitjor dels adversaris

D'adversaris de la independència de Catalunya n'hi ha d'externs i d'interns. D'externs, l'estat espanyol o les (falses) polítiques de no intervenció en els "afers interns" dels països tercers. D'interns, els hiperventilats –sempre exigint que els altres hi posin el coll– i els hiperdesconfiats, tot i que sovint coincideixen, si més no, a l'hora de provocar els mateixos desperfectes. I també hi ha adversaris explícits i implícits. D'explícits, òbviament, les corredisses per veure qui és el més independentista de tots. I d'implícits, entre d'altres, un que voldria considerar avui: la retòrica en contra del poder.

EXTRACTA del que podríem descriure com la difusió, i l'èxit, d'un discurs –més d'una estètica que d'una ideologia– que va en contra de tota mena de poder i de la seva representació. Un pensament que fa cara de bon noi, però que és profundament antisocial en les seves conseqüències. Es presenta a si mateix com a irrespectuós amb les institucions, s'agrada mostrant-se desobedient i es reafirma en la seva aversió a la policia. I ens equivocariem associant-lo a algunes formacions polítiques concretes, perquè el fet és que, paradoxalment, aquest esperit s'ha estès entre la gent d'ordre.

LA SEVA ARREL s'inspira en una lectura simplista de Jean-Jacques Rousseau i ve a dir que tots els mals provenen d'una societat davant de la qual l'individu –que és bo per naturalesa– s'ha de protegir i defensar. Els sociòlegs li devem l'invent del concepte *societat*, tan poc sociològic com el seu pensament. Un esperit antisocial que, excepte per una breu temporadeta en què Rousseau es va aïllar de tothom –això ja ho diu tot–, va convertir la seva vida en desgraciada, malgrat la seva popularitat.

DIC QUE AQUESTA retòrica antipoder és un gran adversari de la independència perquè arriba a la seva màxima popularitat just quan el país dema-

XAVIER BERTRAL

.....
Tot el que se sol
esperar de la
independència
no s'aconsegueix
amb estructures
de poder toves

na un estat, que és la més alta encarnació del poder. I just ara hi ha qui pensa que seria el moment d'inventar-ne un, d'estat, instal·lat en una mena d'intempèrie insòlita, l'expressió més clara de la qual seria estalviar-se de disposar d'un sistema de Defensa. Una contradicció particularment visible en el fet que els més antiinstitucionals són alhora els que reclamen més intervenció i garanties dels poders públics.

AFORTUNADAMENT és una gesticulació retòrica ben alimentada per un malestar sovint –que no sempre– justificat, més que no pas una concepció política de llarg abast. I és que tot el que se sol esperar de la independència només es pot aconseguir amb un poder fort que s'encari a l'antic estat i que després planti cara als excessos del mercat, que garanteixi drets bàsics i que apliqui la justícia redistributiva que s'espera d'un estat del benestar avançat. I tot això no s'aconsegueix amb estructures de poder toves, i encara menys simulant que ningú no mana, emmascarats en els prou coneguts autoritarismes assemblearis, sobre els quals si estigués d'humor, amb més de quaranta anys a la universitat, en podria escriure tot un *Llibre negre*.

EL MENYS PREU per la importància de l'autoritat –el poder legítim– en tota organització social és el que ha facilitat l'èxit d'aquesta emocionalitat banal i lacrimògena, negoci fàcil de tot un estol de nous confessors espirituals, autors de lucratiu mètodes d'autoajuda i que ara surten als mitjans de comunicació com bolets. Per dir-ho com Peter Sloterdijk al seu recent *Estrès i llibertat*, practicants d'oficis terapèutics que ofereixen tècniques de relaxació, retirs meditatis i noves religions confortables.

CONFIO QUE, com que no ho arreglarem abans, la sotraguejada de la independència ens acabi fent, si més no en aquesta qüestió, adults de cop.